

gammel er han ikke høj af Vækst — for at faa en rigtig lang Samtale om Fremtidsudsigterne. Han vilde da saa inderlig gerne have Lov til at komme ind paa Mellemkolen nu for at forberede sig til Seminariet. Krævede vi, at han gennemgik en Operation for at forbedre Stemmen lidt mere, saa vilde han underkaste sig den, ligegyldig hvor svær.

Naa, jeg fortalte ham, at det var min Pligt at skrive til „Danskere“, og at det netop var i Dag, jeg skulde til det; men det var jo galt med Familiens Helbreds Historie, og det maatte jeg ogsaa skrive; det vidste han nok, men om jeg da ikke vilde huske, at han vilde sætte alt ind paa at faa et nyt Blad ind i den Historie; han var et troende Menneske og han vilde vogte sig for alle de Udsvævelser, der ødelægger Kræfterne og slapper Modstandsevnen, saa unge Mennesker i Massevis falder for den første Smitte.

Han er kommen til at se helt livlig og rask ud i det sidste Par Aar. Jeg ved, der er en Risiko at løbe, og dog vilde jeg gerne bede en Ven, eller en Skar af Venner: Vil I ikke nok hjælpe ham til at studere? Saa længe jeg er her, skal jeg nok vaage over hans Helbredstilstand, saa godt jeg kan, og for Eksempel have ham grundig undersøgt en Gang om Aaret og faa ham ud i Friluftsarbejde, om der skulde være mindste Fare paa Færde. Den Specialist, der nu har haft ham under Behandling i to Aar, siger, at der er ingen Fare, at han er stærk nok til at gennemgaa Skolen.

Det har været mig umuligt at faa skrevet før. Vil I ikke nok tage det under Overvejelse straks, og er der nogen, der har Mod nok og Kærlighed nok og Tro nok og dertil lidt Penge, skriv saa til mig saa hurtig som muligt, for at vi kunde faa det ordnet til April.

Jeg sender dette Brev til Pastor Nielsen for Gennemlæsning og Godkendelse. Men endnu ønsker jeg at sige kun dette: Jeg tror ikke, at Faren er stort større for Obuchi end for enhver anden ung Mand i hans Alder! Selvfølgelig, vi skal nok spørge Læger godt til Raads inden nogen egentlig Beslutning tages.

Med hjertelige Hilsener og indtrængende Bøn om hurtig Handling

Eders egen Udsending,
I. M. T. Winther,
Kumamoto, Japan.

BEHØVER VI ET ENGELSK KIRKEBLAD.

Det er særligt Pastor I. M. Hansens Artikel angaaende dette Emne, der frister til Gemmel; thi klar og overbevisende som den er, er den dog ikke det sidste Ord paa det Omraade.

Ifølge hans og adskillige andres Mening skulde vi ikke behøve et engelsk Kirkeblad. Det kan maaske nok være, skulde deres Synspunkter være vor Fremtid; men det kommer de vist næppe til. Thi vi er naaet et Tidspunkt i vor Udvikling, hvor Præsterne ikke behøver at drive Sport med Problems — Opsejlinger, — det besørger Menighederne selv —, og hvad vi maa sætte alle vore Kræfter ind paa er at følge med, at vi ikke gaar paa Aftægt, medens andre holder Hus i vort Sted.

At vi ikke skulde behøve et engelsk Kirkeblad i et Samfund, hvor man rask væk underviser Børnene i de aller fleste Menigheder paa Engelsk, konfirmerer paa Engelsk, prædiker paa Engelsk, øver Indflydelse paa mindst ligesaa mange Mennesker udenfor som indenfor Menighederne, hvor vore Opgaver er ved at vokse os over Hovedet, se, det begriber jeg ikke.

Man kan ikke bedømme Trængslen dertil ud fra enkelte store Menigheder, hvor man har kunnet holde Sommerskole og undervist i det danske Sprog. Jeg er af den Formening, at gør vi ikke noget ret snart for de Menigheder, — og de er i det over-

vejende Flertal —, hvor Amerikaniseringen er i fuld Gang og har været det i adskillige Aar, da sejler vi snart i „Brøkkassen“ med de fleste af vore Opgaver. Der er en Tendens i vore Menigheder, hvor jeg er kendt, til at vælge yngre Mænd ind i Bestyrelsen, hvilket viser, at de er vaagne. Mon vort Samfund vil snart begynde at se Lyset ogsaa!

Jeg mener ikke, at vore yngre Mænd skal til at „rende“ Samfundsmaskineriet; thi det vilde vist ikke være heldigt; men jeg mener, at Tiden er kommen, da man maa til at lytte noget mere til Røster ud af Fremtiden!

Vi skulde vente med at tænke paa Fremtiden, indtil vore Knebelbarter vokser ud. Ja, det gjorde man i Europa, indtil Kejserens voksende ud, og derpaa kom Skraldet.

Nu, men naar vi beder vor Kirke om et engelsk Blad til at hjælpe os i vort Arbejde, saa sker det, fordi vi har Tro til Ungdommen. Vi har set Livet i deres Øjne. Vi har set Hungeren efter Udtryk paa det Sprog, de forstaa bedst fra deres Barndomsskole, netop fordi deres Forældre har været forsømmelige i at lære dem Dansk. Jeg husker endnu, hvor mine Forældre i min Barndomstid levede i „Vejbloomsterne.“ Mon ikke vor Ungdom i vor Tid trænger ligesaa meget til Udtryk for, hvad der lever i dem — deres Tanker og Trængsler, fra deres samtidige, som vore Forældre gjorde det. Det forekommer mig ogsaa, at Præster, som ikke magter Landets Sprog saa godt, som de burde, kunde gøre god Brug af et engelsk Kirkeblad.

Jo, vi behøver et saadant Blad og har trængt til det længe. Men Spørgsmaalet bliver, om vi kan magte det. Og det er jo særligt derom, at Pastor I. M. Hansen udtaler sig saa klart.

Vi kan magte det finansielt, naar først vi bliver rigtig klart over Pressens Betydning. Vor Ulykke for Tiden er den, at vore Opgaver har ikke Rod i den Slægt, der er vokset op paa Amerikas Jordbund, fordi vi har ikke forstaaet vor Presses Betydning. For mange Aar siden, har jeg ladet mig fortælle af mine Menighedsfolk, var der for megen „tølperagtig“ Debat i Danskere, hvilket de blev kedede af og sagde Bladet op. Jeg er af den Mening, at Danskere nu værende Redaktør har rigtig fat paa vor Kirkepresses Opgave; men han kan ikke ene skabe Bladet; han maa have Hjælp fra den Kirke, han arbejder for, og den Hjælp maa bestaa i Drøftelse af vore kirkelige Anliggender, samt i Udtryk af vort indre Aandsliv, paa en upersonlig og saglig Maade.

Saa snart vi rigtig bliver klare over, hvilken vældig Magt Pressen er, da skal der nok blive arbejdet for vore Blades Udbredelse, og da skal der nok blive Midler til et fornuftigt Foretagende. Da vil Forlagshusets dyre Maskiner og Arbejdskraft først og fremmest blive afbenyttet til Guds Rigs Opbyggelse iblandt os, af hvilken Grund Samfundet vel nok betalte dets Gæld.

Der maa drives Mission i vore Menigheder og udenfor. Vi maatte jo være blinde paa begge Øjne, om vi ikke kunde se, at det behøves. Mange af vore Menigheder er forrevne og trænger til Missionsaand og Sind. Og det skader vist heller ikke, om vi begynder at spekulere en Smule paa, hvad Aarsagen er til, at vi har saa ringe Indgang iblandt vort Folk. En Ting maa siges atter og atter, indtil den høres, nemlig: Fordi visse gamle Præster og Menighedsfolk, kære og solide, som de er, er kørt træt i Livskampen, skulde Ungdommen da ikke have Lov og Lejlighed til at vove en Dyst paa Livets Valplads paa en Maade og med saadan Skyts, som den nu mener, der maa til?

Aa, hvor har vi dog ikke i mange Aar øst ud af vort til andre Kirker. Vore Folk er bleven alt for dygtige til at søge fremmede Græsgange. Kosten er bleven afbenyttet med Flid baa- de overfor vort Folk og vore Præster (Herom en anden Gang). Et Skuespil, som det, der er bleven opført med „The Little Lutheran“ ser noget betænkeligt ud. Men jeg tror, at den Slags vil faa den samme Modtagelse, som de tyske Plakater i Milwaukee fik, — det „unge Amerika“ demonstrerer. Forstaaer jeg Nutidsaanden ret, vil den ikke fejle ud, men samle med al Kraft, hvad der er vort, paa begge Sprog, som bedst vi kan.

Det var saa det meget vigtige Redaktør Spørgsmaal, der staar paa Dagsordenen. Jeg skal ikke sige meget derom, da jeg er bange for, at der er bleven punktet for meget paa, hvem der kan Engelsk, og hvem der kan Dansk, til en saadan Grad, at vort Folk vil snart se Spøgelser ved højlys Dag. Det Spørgsmaal løses nok, naar bare der ikke er for megen Tendens til Stede til at gøre uoverstigelige Bjerge af smaa Muldvarpeskud.

Det unge danske Amerika vil snart vaagne op. Og naar det først gør den overraskende Opdagelse, at det knap er saa faagtigt, som det er bleven fortalt, da skal der nok tilflyde et engelsk Kirkeblad Læsestof. Hvad nødvendige Sprogrettelser angaar, finder vi nok paa Raad lige saa vel som andre Forlagshuse.

Det unge danske Amerika vil være Alderdommen, hvilket det har bevist ved at tie saa kønt stille paa vore Aarsmøder, saa længe Alderdommen er sig selv. Men naar Alderdommen først begynder at sparke til sit eget Afkom, se, da maa den finde sig i, at der bliver sparket igen. P. C. Paulsen.

THE SLESVIG-QUESTION ONCE MORE.
By Prof. P. S. Vlg. Blair, Neb.*
In these eventful times, when history is making from day to day at a pace almost too quick for anybody to follow, — when it would seem that materialism, at least in its military form, has gotten a deathblow, — and when the eyes of the world are turned in hope to the congress of representatives of nations now in session in Paris, France, it is but natural that the thoughts of all Scandinavians center about the Slesvig-Question, for Slesvig is an outpost towards the east, and both have for a time been submerged by their mighty world power neighbors, Slesvig, or South Jutland, as its old name is, — by Prussianized Germany, and Finland by Slavie-Tartarie Russia. And the intention of the great submergers were most certainly, — as the world now knows — that these outposts were only the first mouthfuls, before the rest were swallowed.

and again, from the other side of the ocean, that the emigration to America was a loss, a fearful loss to Europe, and it ought by all means to be stopped. It is to be hoped that Europe by this time has found out that what looks like a loss may in time turn out to be a gain, and a great one at that.

Turning now to Slesvig, it would seem to me, that the Danes are entirely too modest in their claims in regard to this old part of their country, and a part that has played so important a role in the history of the people as a whole. They ask for a plebiscite of the population now in Slesvig, and declare themselves willing to abide by the result of such. That means, after the Prussian government during 55 years of possession has done all in its power to drive the Danes out of their country — for example about 50,000 young men and women to the U. S. — and import and domesticate Germans, especially in the towns, buy the Danes out in the country districts, and import Germans in their place, — forced the people to send their children to German schools and forbidding them to establish private schools, hold Danish meetings, sing Danish songs publish Danish newspapers etc., etc., — the Danes are willing to abide by the results of a plebiscite of a population that Prussia has done all in its autocratic power to Germanize, and thereby really sanction the doctrine that might is right! In other words: if you use might long enough and strong enough, it becomes right!

Modesty may be a virtue, but stretched too far it would seem to be the opposite. Danish modesty has become a by-word the world over, but even that can go too far, and instead of satisfying the enemy it will only serve to encourage him to press his claims in the future. A few grains of self assertion would seem to be in place here. What was Danish in 1864, let that become Danish now, and let the imported German population decide whether it will remain under Danish rule or go somewhere else. Such would seem to be the only fair solution of the question. If a nation does not assert its right, nobody else will do it.

Why are the French people absolutely opposed to a plebiscite in Alsace-Lorraine? Of that they have long ago informed the world, as we all know. Because it would be unfair after nearly 50 years of German propaganda in these old French provinces, — certainly not more highhanded than that in Danish Slesvig. And Slesvig is a far older Danish country than Alsace-Lorraine is French. Or can it be that because Denmark is only a small country, while France is large, that what is right in regard to Alsace-Lorraine, is wrong in regard to Slesvig? Then, certainly, might must be right, anyhow. The great question here is really this: Can the world afford to sanction that doctrine, even if the Danes are modest enough to abide by it as far as Slesvig is concerned?

But is Slesvig, then, a Danish country? By „Slesvig“ we here mean the country between the „King's River“ — the present artificial border between Denmark and Germany — and the Eyder. Going through that country from North to South, and from East to West, we find that all the names of towns and localities are of Danish derivation, although the Germans, since 1864, have done all in their power to Germanize them, quite often in very ridiculous manner.

Only in the extreme south-west we find Frisian names. But Danish names indicate that the country originally had a Danish population, and as far as we can trace the history of that country back, it testifies to that fact. — Antiquities, dug out of the ground, and runic stones, of which not a few have remained till this day, — most of them

have been taken to Berlin, I understand — testify that the language used in South-Slesvig, was Danish, and Danish only. The old division of the country in regard to administration is Danish. We find Slesvig, as well as the rest of Jutland, divided into „Syssels“, and the Syssels into „Herreds“ — or „Hundreds“ as they were named in the old Danish districts in England.

We find, also, that the courts of justice in Slesvig, as in Denmark, were the „Things“, also well known in Danish England, as every well read lawyer knows. And appeals from the „Things“ in Slesvig were taken, not to German courts, but to the Danish „Landsting“ in Viborg, North-Jutland.

We find, furthermore, that the oldest known laws of Slesvig were Danish, e. g. „The Jutland Law“ of Valdemar the 2nd (1241) which was in force till set aside by the Prussian government after 1864.

The old city-charters of Slesvig are Danish, such as „The Flensborg Charter“ of 1284, and that of Haderslev of 1292 and of Aabenraa, 1335. Although the last mentioned is in Latin, it contains many Danish idioms, for which no Latin equivalent could be found. And such glimpses of the ancient history of the country that have come down to us all testify that Slesvig was Danish up to the Eyder. The renowned Danish historian of the middle ages, Saxo Grammaticus, has preserved several old tales about wars between the Danes and Germans, and all of these testify, that the Eyder is the old border between these two peoples. From the 9th Christian century we have a testimony to the same effect from the great Anglo-Saxon king, Alfred the Great (D. 901). In his geography he says about the harbor of Hedeby on the Slie (now the city of Slesvig): „It lies between the Wends, Saxons and Angel and belongs to the Danes.“ Adam of Bremen (11th century) says in his description of Denmark: „The Jutlanders live all the way, from the Eyder north.“ And Adam ought to know, for he was a canon of the arch-diocese of Bremen, and Denmark was under the arch-bishop of Bremen till 1104. And in this way we might keep on bringing up witnesses, but it is not necessary. The history of Slesvig from 1250 till about 1840 is, more or less one continuous history of negligence and misrule of this old, not to say oldest part of Denmark, from the side of the Danish government, as far as the Danish language and Danish institutions are concerned, the country being divided and subdivided between the Danish Kings, the dukes of Slesvig-Holstein, and I don't know what not — each landlord introducing what language he pleased in church and schools, without asking his people or subjects, so it is more than wonderful that any remnant of Danish language and Danish nationality was left in the people. But in spite of all divisions, all highhanded misrule, the plucky Jutlanders stuck to their native soil and their home language, learning Low-German enough to get along and understand their lords and superiors, waiting for better times to come. The history of Slesvig since 1864 under a foreign government that had no right whatever to this integral part of Denmark, not as much as to cover the tip of a monkey's tail, either moral, political, civilizational, — but the right of conquest and force only, — the history of Slesvig in those 55 years are too well known to need repetition here. Only this: the South-Jutlanders have fought their battle for home, language and right against fearful odds, and in a quiet, inostensive way, but held their ground in spite of all and even made headway,

so that they never despaired of final victory, and have proved to the world that right is might, and that fight against language and home by force is hopeless, because it is fight against nature.

But Denmark did not take part in the world-war, — I hear somebody say. The simple answer to this is, that Denmark fought alone against the world-tyrant when the rest of the world was sound asleep, and forgot their solemn pledges to Denmark when the day of trial came, — let Prussia take the Kiel harbor, and thereby take the first step in its preparation for world supremacy. In other words, the world-war whose end we now have seen commenced in Slesvig after the 15th of November 1863, when king Frederick the 7th of Denmark died, and ended the 11th of November 1918, — 55 years after. And if France and England had stepped in in 1864, and redeemed their solemn pledge to Denmark, it would seem that so much precious blood of the world could have been saved.

But, certainly, the fate of the world would seem to have been so closely connected with the fate of little Slesvig — „those few square miles“ as Gladstone used to say, — that it is to be hoped that the representatives of the present world congress for peace will take such measures in regard to that Scandinavian outpost against Germany that a new and worse world-war shall not spring from Germany having possession of both sides of the Kiel Canal for the sake of which Prussia, led by Bismarck, brought about its tyrannical war against Denmark in 1863-64. The world would seem to have paid dearly enough for allowing the diabolic doctrine, that might is right, prevail for those 55 years.

LIDT AF HVERT.
En af vore ældre Præster skrev forleden Dag til mig blandt anden følgende . . . „Men — by the way — vil du atter i Aar forud for Aarsmødet stille Forslag om, at vort Samfund vælger en Komite til at forhandle med en dritto fra Den danske Kirke om ditto fælles Sammenslutning. Jeg er inde for, at vi skal tage den Sag fat paa den eneste Maade, der er Mening i, eller ogsaa helt lade den falde. Thi det, der blev vedtaget i Fjor, forslaar om trent saa meget som at række Tungen ud af Vinduet.“

Mit Svar paa ovenstaaende Spørgsmaal er et rent Nej! Jeg stiller intet Forslag i saa Henseende i Aar. Thi for det første staar mit Forslag vel ved Magt endnu, og for det andet vil jeg overlade Sagen til dem, der under sidste Aarsmøde udviste saa stor Nidkærlighed i den Forhandling. Kun ønsker jeg, det maa ske i aabent Møde. Dette vil vi være bedst tjent med i Længden.

En Drøm.

I Dag kom der til mig en Mand med Spørgsmaalet: „Hvornæret har Pastor — i Løn?“ Da jeg havde sagt ham, hvad jeg vidste desangaaende, fortalte han følgende: „Jeg drømte i Nat, at jeg var i Byen —. Jeg gik fra Stationen ned ad Gaderne, hvor der var plantet Træer paa begge Sider. Endelig kom jeg til et Hus med en dejlig Have. Ved Indgangen stod Præsten, som jeg hilste paa. Han bød mig ind, og i Køkkenet hilste jeg paa Fruen. Præstefolkene bød mig til Bords. Bordet var smukt dækket med Dug og Talerkener, men paa hver Talerken laa en Seddel med en Paaskrift, som jeg daarlige kunde læse; men endelig fandt jeg ud, at der stod skrevet: „Hvem, som vil spise her, maa selv bringe Maden.“ Her er nu \$10, som De kan sende ham af Herrens Procenter; thi han maa visse lig trange til dem, siden Herren paa denne Maade tager sig af hans Sag.“

Pengene har jeg allerede afsendt i Dag. J. J. Kildsig